

ОРИСИЯ

Въ ржцетѣ съ огненитѣ сѣрпове вървимъ
край буйногровитѣ, разлюшкани жита —
една безкрайна мжка въ насъ мълчи
отдавна пламнала въвъ нашитѣ сѣрдца.

Предъ насъ е хукналъ палавия вѣтъръ,
косата си съ метличина накичилъ
и разлюлѣлъ въ нивята всѣки шатѣръ —
на своята малка гайда е засвирилъ.

— Хей, вѣтре, рѣденъ, старъ бунтовникъ кѣдравъ,
ела съсъ насъ въ полюшнатитѣ ниви
и съ пѣсенъта си, тежкитѣ ни жалби,
нататѣкъ бодри, вѣтре, разпрѣсни ги.

Че много скѣрби грѣятъ въвъ сѣрдцата,
и много люта мжка ни люлей
и нѣма кой на радостъ по земята
съ чиста бодростъ пѣсни да запѣй.